

Una reflexió sobre ERC

written by Pere Grau i Rovira | 18 d'abril de 2019

No em vull atribuir galons que no tinc. Des del 1980 vaig votar sempre CiU. No tenia res en contra d'ERC, però van ser molts anys que la independència semblava una utopia, i que també semblava que el "peix al cove" ens portaria més lluny del que mai no havíem esperat o cregut. Després els galdosos anys del tripartit encara me'n van allunyar més. I ara segueixo creient que la iniciativa transversal de Crida per Catalunya és la millor proposta que hi ha sobre la taula, encara que hagi estat boicotada pels partits tradicionals.

Però la realitat és la que és, i en aquests moments sembla que ERC és el partit hegemònic de l'independentisme català, encara que potser no en la mesura que algunes enquestes i alguns opinadors volen donar-li-hi. Per mi, allò que és decisiu és arribar a la independència tant fàctica com reconeguda. En quina constel·lació de partits s'aconsegueixi m'és igual. I si ERC va davant en aquest camí, ho aplaudiré sense reserves.

Permetin-me, però, de reflexionar sobre algunes posicions d'ERC que, en el meu molt modest parer, li poden enterbolir aquest paper. Totes estan relacionades amb l'avversió del partit, a fer una unió electoral amb els altres partits independentistes, cosa que no sóc pas l'únic a lamentar. I em refereixo més que res a les llistes per les eleccions europees, que haurien de ser una eina formidable per donar una campanada que se sentís arreu del món. Respecto i admiro la personalitat d'Oriol Junqueras. La seva estatura de polític i d'humanista està llegües per damunt de tots aquests figurons que des de Madrid ens agreugen l'existència. Però no comprenc una aliança amb Bildu i BNG, en detriment d'una amb la Crida i el Front Republicà. Ja sé que els errors en el passat d'alguns arrogants dirigents de CiU va fer ferides molt fondes en l'ànima d'ERC i que la desconfiança nascuda llavors segueix sent una realitat determinant en moltes decisions del partit.

Fins i tot (potser m'equivoco, és clar) és possible que encara que Junqueras sigui la figura capdavantera d'ERC, no tingui més remei que calcular en les seves decisions l'estat d'ànim de la majoria del partit i que aquesta s'oposi amb dents i ungles contra una visible unitat electoral, una llista conjunta per anar al Parlament d'Estrasburg. Si aquesta no es fa, serà una ocasió d'or malauradament desaprofitada.

No crec en cap cas que una llista única a les europees perjudiqui de cap manera a ERC. Ben al contrari. Seria un toc de realisme pragmàtic que podria ser-li ben útil en el futur. I si parlem d'un futur al qual potser encara costarà molt d'arribar, el de la República Catalana i del paper que hi tingui ERC, potser hauríem de mirar-nos quin pot ser llavors el panorama polític més versemblant. A parer meu, tot sembla indicar que en la nova república les esquerres serien majoritàries. Però la gent que avui vota partits unionistes seguiria (naturalment!) tenint una veu i el seu vot aniria encara durant anys, a partits que practicarien segurament una oposició frontal. Això obligaria a governs de coalició en els quals (gairebé segur amb una presidència d'ERC) hi entressin els que ara en diem "postconvergens" siguin quines siguin les sigles que llavors tinguin. Això pot ser durant uns primers anys una constant de l'escenari polític català. I per això no seria gens fora d'hora que ja ara –i desant al celler velles animositats d'altres temps i d'altres dirigents– la col·laboració entre el centre esquerre d'ERC i el centredreta postconvergent fos ja ara una realitat. No cal que sigui cap matrimoni d'amor. N'hi ha prou que ho sigui de conveniència.

I ERC no s'hauria de deixar enlluernar per algunes enquestes que la posen pels núvols. En aquests moments, precisament perquè el sector postconvergent està fragmentat i fins i tot surten veus com la de la Marta Pascal amb una fatal nostàlgia de temps passats, molta gent que sempre havia votat Convergència, es pronuncia ara per ERC i deforma els números. El mateix passa amb els sobiranistes dels comuns. Això

canviaria després de l'enyorat dia D. Com he dit, crec que ERC seguiria sent el partit davanter, però no per governar en solitari. Li caldran els puigdemontistes, els del Front Republicà i altres que avui només podem intuir. I aquesta ajuda ERC podria començar a guanyar-se-la ja ara amb una generosa obertura cap a la resta de l'independentisme. Amb els pactes que propugna la gent del carrer amb el seu crit permanent: UNITAT.